

Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 5 (7)

1992 m. kovo pirmoji pusė

Kaina 50 kap.

KOVO 11-oji — NEPRIKLAUSC MYBĖS ATKŪRIMO DIENA

Sugrižo tėviškėn, bet ne pas mamą

Radviliškio vaikų lopšelyje-darželyje „Nykštukas“ įkurta rajono beglobių vaikų grupė. Į ją susigrąžinti mažieji mūsų rajono gyventojai, iki tol buvę Šiaulių, Kuršėnų, Plungės, Klaipėdos vaikų namuose. Tiesa, kol kas tik aštuoni.

Nesenai šioje grupėje buvo įkurtuvės. Radviliškio klebonas A. Bitvinskas pašventino visas patalpas, auklėtojoms palinkėjo ištvermės, pasiaukojimo, vaikučiams — šviesių, linksmų dienelių grupėje. Už rūpestį savo krašto vaikais, kurie liko be tėvų globos, nuoširdžiai padėjo Lietuvos organizacijos „SOS vaikai“ pirmininkė E. Kubilienė. Renginyje dalyvavo ir šios organizacijos Šiaulių zonos pirmininkė B. Laugalienė, rajono Tarybos, Valdybos atstovai, miesto lopšelių-darželių vedėjos, nemažai kitų svečių. Daugelis jų

išsakė šiltų palinkėjimų, įteikė naujakuriams įvairių dovanėlių. Po to visi klausėsi „Nykštuko“ auklėtinių koncerto, kartu su grupės vaikučiais apžiūrėjo jų gyvenamuosius, žaidimų, svtainės kambarius, valgomąjį, pasišnekučiavo. Darželio vedėja D. Svabauskienė pasidžiaugė, kad jau atsiranda norinčiųjų paremti šią mažylių grupę, pagal išgales jiems padėti.

...Aštuoni naujakuriai, atrodo, smagus, patenkinti. Tikėsime, kad jiems Radviliškyje bus geriau negu svetur.

M. DAINIUS

Naujieji „Nykštuko“ auklėtiniai gavo nemažą labdaros siuntą, kurioje gausu rūbėlių, bet vaikams labai trūksta avalynės.

Mielos moterys! Jei Jūs turite vaikų nuo dvejų iki vienuolikos metų amžiaus išaugtų BATUKŲ, padovanokite.

Galima juos atnešti arba skambinti į „Nykštuką“ (51882) arba į LMD rajono tarybą (51093).

svajūnas ir jo eilės

Mano rankose — nedidelė poezijos knygelė „Besėklės kriaušės sėkla“. Atnešė ją autorius, jaunas vaikas, gimęs ir augeš Radviliškyje, tik praėjusiais metais baigęs mūsų miesto V vidurinę mokyklą.

Dabar Svajūnas Sakalauskas mokosi Telšių aukštesniojoje kultūros mokykloje etnokultūros renginių organizatoriaus specialybės. Dirba Plungės krašto kultūriniam laikraštyje „Saulutė“, bendradarbiauja bei spausdina savo eiles ir Telšių rajono laikraštyje. Nuo 1990 metų sausio jis — Lietuvos humanistinio jaunimo sąjungos Šiaulių skyriaus pirmininkas. Kaip sakoma, norėdamas viskam laiko suranda.

O eilės — tai laisvalaikis, tai sielos virpesys. „Nežinau, kodėl taip pamilau tą deivų deivę — poeziją“, — prisipažįsta Svajūnas.

Eilėraščiuose — daug melancholijos, pesimizmo, vyrauja kapų, mirties įvaizdžiai. Anksti iš gyvenimo išplėsta klasės draugė, nušauta žuvėdra, suvėžinta katė... — viskas žeidžia jauno poeto sielą. Tačiau pasaulyje jis mato ne vien neviltingą. Kai kur suskamba ir linksmesnė gaidelė.

Reikia tikėtis, kad su metais poeto akiratis plėsis, pastabus žvilgsnis gyvenime suras daugiau šiltesnių spalvų, jausmų, jo lyra suskambės linksmiau, džiaugsmingiau, energingiau. Prieš akis jam — visas ilgas, įdomus, gražus amžius.

S. ALINSKAITE

Melsvas smėlis

melsvas smėlis
nudažytas
krauju
pavirto į
gelsvą
gegulę ir nulėkė
krantu
sustok
gelsva
gegule
sugrižk
viltim mana pabūk
į laisvės
krantą
ir kraugeriu
atleisk!
atleisk?
atleisk...

GYVŪJŲ IR MIRUSIŪJŲ TEISTI...

Tai — apie Aukščiausiąjį. Kada tai įvyks — nežinia. Kokiais kriterijais Pasukiniame Teisme bus visi vertinami — nežinoma. Tačiau tuo metu gyvensiantieji ir gyvenusieji į Dešinę ir į Kairę tikrai bus skirstomi vien pagal jų darbus, poelgius, žodžius. Juk neįmanoma, kad Absoliutus Teisingumas pasmerktų amžinoms kančioms senovės graikus ar kinus už tai, kad jie nebuvo krikštyti, tikėjo daug ir netikrų dievų.

Zmogaus gyvenimas trumpas. Bet ir per jį jis speja padaryti blogų darbų. Tada jį teisia žemiškasis teismas. Jo matas žinomas: visuomenės nustatyti, priimti įstatymai. Siuolaikinė, civilizuota valstybė teisia tik už poelgius. Ne už išitikinimus, mąstyseną ar priklausomumą kuriai nors įstatymams neprieštaraujančiai organizacijai, partijai.

Kas gi pastaruoju metu darosi Lietuvoje? Laisvoje, Nepriklausomoje, demokratinėje. Kodėl, pagal ką jos žmonės viešai skirstomi į gerus ir blogus? Buvęs komunistas — blogas, dabartinis socialdemokratas, liberalas — blogas. Tautininkas, krikdemas, sąjūdininkas — geras, buvęs politinis kalinys, tremtinys — geras. Kokia civilizuota, teisinė visuomenė be teismo gali pasmerkti žmogų, kurio visa „kaltė“ — kadaise turėtas raudonas bilietas? Kokia civilizuota, teisinė visuomenė gali aukštinti žmogų, kurio visas „nuopelnas“ — kalėjime ar Sibire praleisti metai?

Ar tikrai nebuvo nė vieno įmonės, ūkio ar organizacijos vadovo, kuris stengėsi, kiek tai tomis sąlygomis buvo įmanoma, padėti žmonėms, palengvinti jų gyvenimą? Ar tikrai nebuvo nė vieno rezisto, šaučiąsio apylinkių, ūkių pirmininkų, mokytojų kartu su jų žmonomis, vaikais?

Buvo. Buvo ir yra visokių — ir raudonukų, ir žaliukų tarpe. Ir vieniems, ir kitiems nusikaltėliams reikia teismo. Dabar. Žemiškojo. Kiekvienam atskirai. Ne už jų tikslus, o už veiksmus, kuriais jų siekė. To reikia jiems ir mums. Gyviems.

O istorija nuteis ar išaukštins ir mirusiuosius.

Bijokite neteisingai teisti, kad nebūtumėte patys neteisingai teisiami. J. M.

IŠ VISUR APIE VISKĄ

KLEPTOMANIJA PRIES DEPRESIJĄ

Kai garsiąją prancūzų aktorę Beatričę Dal, šlovę pelniusia filmė „Beti Blu“, ėmė slėgti depresija, ji pasielgė gana savotiškai. Pajutusi tokį priepuolį, ji užėjo į vieną Paryžiaus juvelyrinę parduotuvę, išsirinko brangenybių daugiau nei už 15 tūkstančių frankų, įleido jas į savo aukštų „muškietininkų“ batų aulius ir, aplenkusi kasą, pasuko prie durų. Budri apsauga aktorę tuoj pat sulaikė.

Kam moterims, netgi pracūzėms, „muškietininkų“ auliniai? Vaikščiouti sau, apsiavusios dailiais bateliais.

ŠOKIS PILVO, O NE TOS VIETOS, KURI ŽEMIAU

Populiari pilvo šokio atlikėja Fifi Abdo „užsidirbo“ tris mėnesius kalėjimo už „amoralumą“. Persirengę dorovės policijos tarnautojai penkių žvaigždučių viešbutyje Kairė už-

klupo ją „nusikaltimo metu“: ji atliko keletą „nepadorių judesių“. Trupės, kurioje tuo metu dirbo Fifi, šeimininkas atsipirko tik vienu mėnesiu už groty.

Jei nori pritenkti publiką šokiu, nesinaudok neleistiniais „smūgiais žemiau juostos“.

MARLENA DITRICH ATSIRIBOJO NUO PASAULIO

„Angelas, sukūręs epochą“, kaip pavadino žurnalas „Stern“ vokiečių-amerikiečių kino aktorę, liko neprieinama spaudai netgi savo devyniasdešimties metų jubiliejaus proga. Ditrich, gyvenanti Paryžiuje, neatsiliepė nė į vieną telefono skambutį. Aktorė, 1930 metais pagarsėjusi dainininkės Lolos-Lolos vaidmeniu filme „Žydrasis angelas“, nuo išorinio pasaulio atsiribojo jau 1979 metais.

Parinko A. STONYS

SVETIMA SIELA — PASLAPTIS

Dar kai Ašišui Bansalui buvo treji metai, jis netikėtai pareiškė savo tėvams, kad yra vedęs ir turįs tris vaikus. Tėtis su mama palaikė tai kūdikio fantazija ir tik pasijuokė.

Bet, prabėgus dešimčiai metų, tas pat atsitiko su berniuku mokykloje. Tik dabar jis jau išvardino žmonos ir vaikų vardus ir sakė, jog norėtų su jais susitikti. O visai neseniai keturiolikmetis paauglys smulkiai papasakojo mokytojams ir tėvams savo buvusio gyvenimo istoriją.

Jis buvęs Binajus Tchakuras, Bombėjaus geležinkelio dirbtuvių darbininkas, gyvenęs su žmona ir vaikais viename miesto landynių kvartale. Kartą, kai Binajus vėlai vakare grįžęs iš darbo, jį užpuolė keturi banditai, apiplėšę ir nužudę...

Induistai tiki sielos persikūnėjimu. Ašišo Bansalo istorija daugelis susidomėjo. Jis tvirtina, kad gerai prisimenąs savo dirbtuves Bombėje ir galėtų jas rasti. Patikrino. Niekada iki tol Bombėje nebuvo Ašišas greitai nuvedė tėvus ir juos lydėjusius žurnalistus į dirbtuves prie Matungos geležinkelio stoties. Darbininkai patvirtino, kad Binajus Tchakuras tikrai jose dirbęs. Prieš 14 metų jis prapuolęs, ir apie 'o likimą nieko nežinoma. O surasti Binajaus žmonos nepavyko. Bombėje nebeliko rajono, kuriame jie gyveno.

Sis įvykis — ne pirmasis Indijoje, kai žmonės, dažniausiai paaugliai, prisimena savo buvusį gyvenimą ir nupasakoja prieš jų gimimą mirusių žmonių biografijas. Tačiau netgi tikintieji tokį fenomeną vertina skeptiškai: daugelis stebuklų, deja, pasirodo esą šarlatanų darbas. Nepaisant to, Bombėjaus savaitraštis „Blic“ pranešė, kad į Ašišą Bansalą persikėlusį Binajaus dvasia ilgisi savo žmonos ir vaikų, norėtų su jais susitikti ir kviečia juos atsilipti per šį laikraštį.

„Echo planety“

LMD rajono taryba
platina
K. Stojanovos
knygą

„VANGA“.

Kreipkitės!

Pas mus knygą
gausite pigiau,
negu kitur.

S verandos — į koridoriuką. Pirmos durys katrėje. Kambarėlis nedidelis, bet šviesus. Prie sienos — sofa-lova, kurios gale — spintelė, nedidelis staliukas su kėde, kampe — geras televizorius „Rubinas“, ant spintelės — tranzistorius, palangės — violetinė chrizantema. Svelniai žalsvos sienos visiškai tuščios. Ant staliuko — šviežia „Tiesa“, tuščia didžiulė peleninė ir trejetas knygų. Žvilgtelėjau į nugarėles: „Moteris smėlynuose“, „Sonatos“, „Trys Beno Baksterio mirtys“. Japonas, ispanas, amerikietis.

— Įdomi kompanija, — šyptelėjau, akimis rodydamas knygas.

— Ką gauni, tą ir skaitai, — visai rimtai atšakė Zilius.

Tik dabar pastebėjau ant melsva užolaidėle uždengto televizoriaus organinio stiklo rėmeliuose nedidukę, 6 iš 9 — nuotrauką. Priėjau arčiau. Pilkame fone jaunutės mergaitės galvutė. Plaukai šviesutėliai, vos ne balti, truputį banguoti, skleidžiasi net ant pečių. Pailgas, smailiasmakris veidukas, putlios lūpos ir didelės, lyg nustebusios akys. Mėlynos, be abejo.

Ji man pasirodė matyta. Bet kur aš ją galėjau sutikti? Tokią švelnią, nekaltą, patiklią? Kur? Kada? Ne, jos gyvos tikrai nesu niekur matęs. Bet į ką ji panaši? Smegenys verčia atmintyje išpaustų veidų albumą. Ne. Gyvo šios merginos prototipo nėra. Bet ji panaši!.. Į ką? Ji, ji... Lorelei? Ne... Minjon? Ne... Margarita, Violeta? Ne, ne... Solveiga? Taip, taip! Solveiga!

— Solveiga... — pakartojau savo mintį balsu.

Zilius suvirpėjo.

— Kas? Kas?! — išplėtė akis.

Aš sutrikau. Kaip paaiškinti tokią absurdišką asociaciją. Bet atsakymo ir nereikėjo. Jis vėl nusisuko prie lango. Valandėlę abu tylėjom. Paskui iš kažkur toli tyliai, tyliai, vos girdimai, atplaukė ilgesinga melodija. Papurčiau galvą: nesamoni! Solveigos dainai... Akustinė haliucinacija, vaizduotės kūrinys... Bet ne. Girdžiu, tikrai ir aiškiai girdžiu.

Pažvelgiau ir nejudantį Ziliaus profilį. Švilpia jis! Pro vos patempas lūpas švariai, be jokio falšo liejasi krištoliniai Grygo garsai. Taip švilpanti girdėjau tik vieną žmogų. Kariuomenėje tarnavau su vienu lietuviu iš Kretingos. Kai jam būdavo labai liūdna, jis taip švilpdavo. Sėdim, būdavo, vasaros stovykloje prie palapinės, vos ne petim vienas kitą liesdami, o atrodo, kad fleita kažkur toli, anoj pusėj pievos, vinguriuoja liūdna melodija... Taip švilpti — ne technika, net ne menas, o Dievo dovana.

Zilius pasisuko ir, nieko netaręs, išėjo į koridorių. Už kelių minučių grįžo, vienoje rankoje nešdamas puslitrį su dviem stikluokais, kitoje — lėkštę su atidaryta šprotų dėžute ir pora šaukščiukų. Įkandin sekė senyva moteris su duonlėkšte ir raugintais agurkais. Šeimininkė, tikriausiai. Į mane taip pažvelgė, lyg aš bučiau ką tik atskridęs iš Maršo. Matyt, svetimas žmogus čia — ypa-

tingas reiškinys. O dar vaišės!

Zilius atkimšo butelį, pripylė taureles. Ranka parodė man, pats paėmė, kilstelėjo ir susipylė į burną. Aš pasekiau jo pavyzdžiu.

— Sėskis, — mostelėjo į sofa. Pats atsisėdo ant kėdės, vėl pripildė taureles. — Tau atostogos, man — dvi paros.

Tylėdami išgėrėm ir antrą. Užsikūmė.

Pripylė trečiąkart. Nejaugi taip ir išgersim visą butelį tylėdami? Panašu į tai, nes Zilius vėl kelia taurelę. Pakėlė, ilgai žiūrėjo į ją ir pastatė atgal. Jau buvau beprasiziųjās pa-

Jonas ČESNULEVICIUS

BAISIAUSIA IŠ SEPTYNIŲ DIDŽIŲJŲ

APSAKYMAS

klausti „Javos“ kainos, kai, mano didelei nuostabai, prabilo jis pats.

— Aš ją irgi taip vadinau... Solveiga. Solveiga... Tik ji nedainavo. Nemokėjo... Ir nelaukė. Irgi nemokėjo. O gal nenorėjo. Gal negalėjo...

Išgėrėm po trečią. Man jau pradėjo šliti akys. Sauskštuku išsikneibiau kvepiančią auksinę žuvytę, atskandau agurko. Derinys keistas, bet nieko.

Dar įpylė. Butelyje liko tik ant dugno, dar po taurelę. Greitai!

— Nebėra Solveigos. Nebėra... — lėtai pratarė Zilius, ir jo balsas virptelėjo.

— Mirė? — paklausiau.

Jis išmeigė į mane akis. Minutėlę žiūrėjo, paskui akys susiaurėjo, jose žybtelėjo pikta kibirkštis.

— Ne. Nemirė. Dar blogiau. Daug blogiau.

Aš tik sumirksėjau.

Pakėlėm. Išgėrėm. Į galvą ėmė plūsti plati šilumos banga.

Zilius pažiūrėjo į butelį, atsikėlė.

„Jeigu dar atneš buteliuką, visai nusitasysiu, nereikės ir „Javos“, — pagalvojau. Užsidegiau kažkelintą cigaretę. Grįžo Zilius. Rankoje — butelis. Tik ne su „dideliu namu“, o su „žvaigždėmis“.

— Seniai jis pas mane stovi, vis nebuvo progos išgerti. Gal dar nesurūgo? — karčiai šyptelėjo. Išpilstė baltosios likučius. — Baikim, — pakėlė.

Baigėm.

— Siaip aš negeriu. Ne abstinėntas. Bet negaliu. Ne dėl sveikatos. Išgėręs pasidarau baisiai lėpus, — pasiaiškino lyg viršininkui.

Aš ir pats pastebėjau, kad jo lie-

žuvis jau daug laisvesnis.

Iėjo šeimininkė, nešina dviem puodukais lėkštutėse. Visas kambarys pakvipo gera kava.

Išidėjau cukraus, pamašiau, paragavau. Su didžiausiu pasitenkinimu siurbtelėjau keletą gurkšniukų. Išgėrėm gruziniško penkių žvaigždučių, dar siurbtelėjau kavos, ir galvoje prašviesėjo, pasidarė lengva, laisva.

— Argi gali kas nors būti blogiau už mirtį? — užsikabinau už jo žodžių.

— Gali. Mirtis — tai visų blogybių pabaiga. O kol gyvas — jų virtinei galo nėra.

— Filosofija, — numojau ranka.

— Ne. Tau turbūt neteko nustoti visko, ką turi ir ką galėjai turėti. O aš... Bet nereikia, nors... Na, išgerkim, kad...

— ...kad kelias nedulkėtų, — pagriebiau, galvodamas apie „Javą“.

— ...kad širdies taip neskaudėtų, — tarė jis, aišku, galvodamas apie visiškai ką kita.

— Tai kaip ten su Solveiga? — prikibau.

Zilius pastūmė į šalį savo stikliuką, butelį, užsidegė papirosą, išmeigė degtuką į artipilnę nuorūką peleninę, paėmė ją ir išėjo. Grįžo su tuščia, išplauta. „Bus ilga kalba“, — sumečiau.

Padėjo peleninę tarp mūsų, giliai užsitraukė, išpūtė mėlyną srovę dūmų.

— Seniai tai buvo. Tuoj po karo.

— Ir nutilo. Tylėjo ilgai. Papirosas ant stalo gulinčioje rankoje smilko, smilko ir užgeso. Zilius krestelėjo galvą, užsitraukė papirosą, pažiūrėjo į šaltus pelenus, įmetė į peleninę, užsidegė naują.

— Studijavau Kaune. Institute. Buvau geras studentas. Aktyvus visuomenininkas. Fakulteto sienlaikraščio redaktorius, studentų profsąjungos komiteto narys, vienas iš pirmųjų komjaunuolių.

Koks tada buvo gyvenimas, turbūt įsivaizduoji. Trūko visko, bet entuziazmo buvo per akis. Ir to laiko, ir tų jėgų viskam pakako. Valgėme liesai ir nedaug, rengėmės prastai, bet gyvenimas buvo mielas.

Turėjau artimų draugų. Su vienu — Stasiu nuo Marijampolės — buvom kaip broliai. Nors iš Svalkijos, bet biedniokas. Kartu stojamuosius laikėme, kartu į komjaunimą stojome, bendrabutyje prieš stipendiją paskutiniu kasniu dalijomės... Paskui prie mūsų prisijungė „fukštukas“ Leonardas. Jį vadinome Levu. Nuo Rokiškio. Skurdžių skurdžius. Atvažiavo, apsilikęs nuo prakaito ir saulės nublukusia, be abejo, fronte buvusia kariška uniforma, apsiavęs vien kaliošais... Tėvą vokiečiai traukdami sušovė, viskas sudegė, namie liko motina su vyresne dukterimi. O kokią galvą vyras turėjo! O kaip piešė!.. Mes jį greitai įtraukėm į studentišką veiklą. Levas pašė plakatus, sienlaikraščiams vinjetes ir karikatūras, rašė šukių demonstracijoms, skelbimus... Išrūpinom jam pašalpą, švenčių proga vietos komitetas už aktyvumą jį premijuodavo. Zmogus padoriau apsirėngė, pradėjo su mumis vaikščioti į teatrus, šokius. Tik kaip buvo tylus, lėtas, nedrąsus, toks ir liko. Darbštus, pareigingas, paklusnus.

BIBLIOTEKOSE

S. Rudovskos knygoje „Kasdienė kosmetika“ pateikiami praktiški patarimai higienos ir kosmetikos klausimais, supažindinama su veido odos ypatybėmis, patariama, kaip prižiūrėti veidą, akis, plaukus, kaip ištaisyti išvaizdos trūkumus.

„Augalai ir sveikata“ — V. Korsuno knyga, kurioje aprašomi mūsų klimato sąlygomis augantys augalai, aiškinama, kuo jie vertingi, nurodoma, kaip jie veikia žmogaus organizmą.

Kito autoriaus J. Vasiliausko taip pat pavadinta — „Augalai ir sveikata“ — knyga kur kas didesnės apimties. Joje — vaistinių augalų vartojimo istorija, jų rinkimas ir veikliosios medžiagos, augalų paplitimas ir biologinės savybės, vaistinės žaliavos ruošimas.

J. Žekaitės studija „Zemaitės kūryba“ — pusiau apžvalginė, pusiau probleminė. Bandoma įrodyti, kad Zemaitė tikrovę daugiau perkūrė negu atkūrė, schematino charakterius, meniškiausiai atsiskleidama autoriniu pasakojimu.

P. KAZLAUSKAITE

KNYGYNUOSE

Karlo Majaus „Olos dvasia“ ir Gustavo Svabo „Gražiausios Antikos saktės“ III tomas — knygos, skirtos prenumeratoriams. Ateidami jų atsiiimti, turėkite kvitus.

Senų senovėje pavojaus akivaizdoje ant aukštų piliakalnių lietuviai uždegdavo laužus. 1991 metų sausyje pavojaus signalai užsiplieskė Vilniuje prie Respublikos Parlamento. Iškilo ir dvasios barikados — tai vaikų piešiniai ir eilėraščiai. Lietuvos vaikų fondo leidykla „Alka“ išleido albumą „Vaikai piešė laisvę“. Jame panaudoti Vilniaus ir Klaipėdos moksleivių rašiniai bei ištraukos iš knygos „Lietuva. 1991 sausio 13-oji“.

A. SAVICKIENĖ

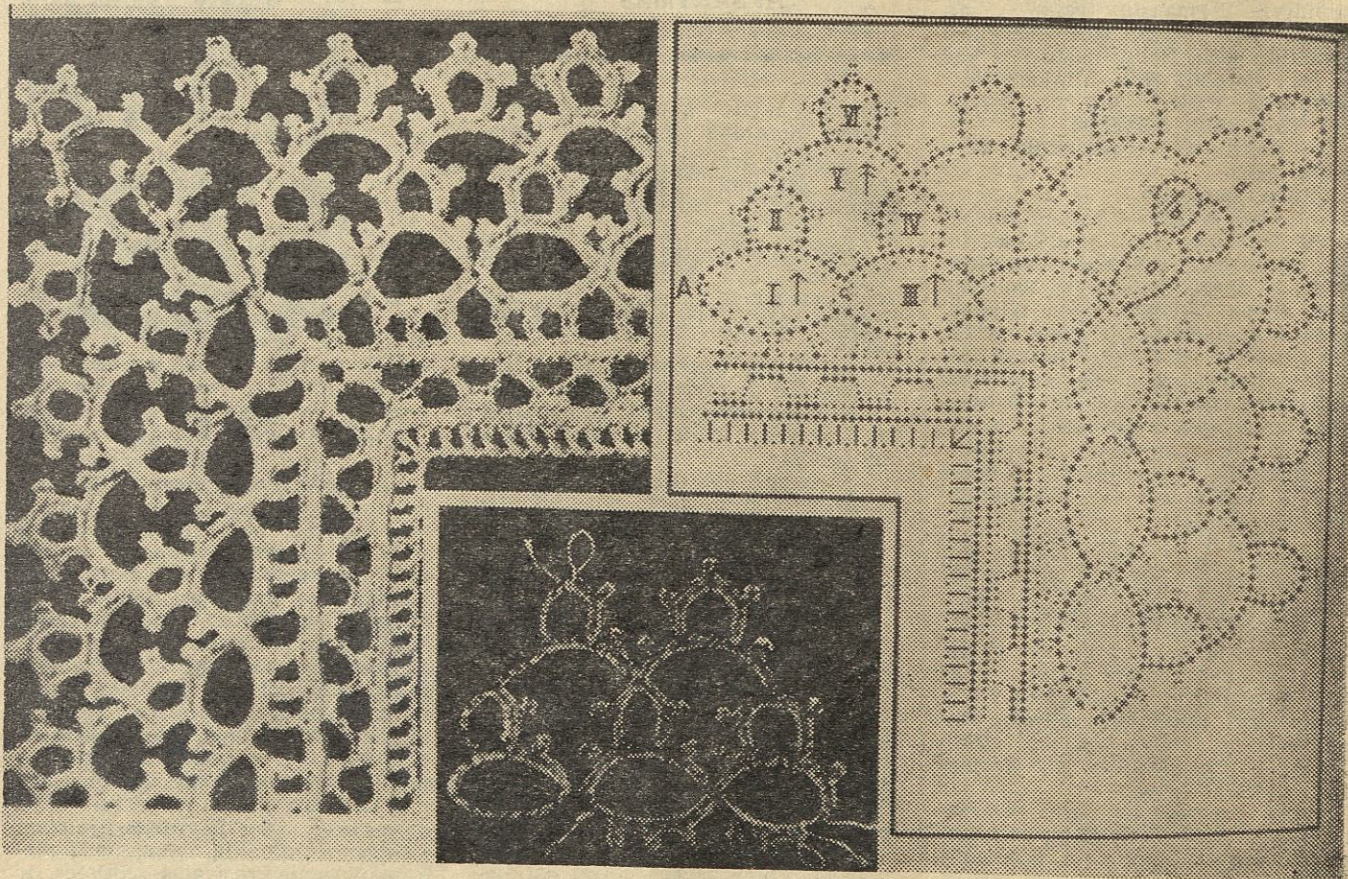
PRIEVARTA

Ši kompanija jums atrodo labai maloni, bet vis dėlto praneškite dėl viso pikto tėvams, draugėms ar pažistamiems, kur ir su kuo ketinate praleisti laiką, susitarkite dėl kontrolinių telefono skambučių laiko arba duokite jiems to buto, kur svečiuositės, telefono numerį.

Eidamos į svečius, apsirenkite taip, kad prieš vyrus nepasirodytumėt, apnuoginusios gundancias kūno dalis. Ir (atleiskite), jei bandytų jus nurengti, kad sunkiai būtų randamos sagutės, kabliukai, dirželių užsegimai ir pan. Tai leistų kritinėje situacijoje, jei jūs patektumėte į ją, laimėti laiko.

Jei jūs einate į svečius pas vyrą, net gerai jums pažįstamą, nekoketuokite su juo, jei nenorite jo sugundyti (priešingu atveju, visiškai pamirškite mūsų patarimus).

AUKSARANKĖMS

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“.
SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. ČESNULEVICIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio valst. spaustuvė. Užsakymo Nr. 394.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel.: 5-10-93, 5-41-41. Skambinti darbo dienomis 11—12 val.